

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Włoska, nie przewidując opracowania zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych dla wszystkich zakładów, w odniesieniu do których plany te są wymagane, uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 11 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 96/82/WE⁽¹⁾ z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, w brzmieniu ustalonym dyrektywą 2003/105/WE⁽²⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa Seveso II ma na celu zapobieganie poważnym awariom związanym z substancjami niebezpiecznymi oraz ograniczenie ich skutków dla ludności i środowiska naturalnego. Jest oczywiste, że opracowanie zewnętrznych planów operacyjno-ratowniczych jest podstawowym postanowieniem tej dyrektywy: w wypadku awarii pozwala ono na podjęcie nadzwyczajnych środków dla ograniczania jej skutków.

Na mocy odesłania zawartego w art. 9 i artykułu 2 dyrektywy, art. 11 stosuje się do każdego zakładu, w którym niebezpieczne substancje występują w ilościach wyszczególnionych w załączniku I, część I i II kolumna 3 lub przekraczają te ilości.

Władze włoskie potwierdzają w przedłożonych przez siebie dokumentach, że nie wszystkie zakłady, dla których powinny zostać opracowane zewnętrzne plany operacyjno-ratownicze rzeczywiście je posiadają.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13.

⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 97.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Østre Landsret (Dania) w dniu 28 maja 2008 r. — Dansk Transport og Logistik przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-230/08)

(2008/C 197/24)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Østre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dansk Transport og Logistik

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni sformułowania „zajęte [...] i równocześnie lub w późniejszym terminie orzeczono ich przypadek” występującego w art. 233 lit. d) kodeksu celnego⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że oznacza ono, iż przepis ma zastosowanie w sytuacji, gdy towary zatrzymane na podstawie §83 ust. 1 ustawy prawo celne przy nielegalnym przywozie podlegają równocześnie lub w późniejszym terminie zniszczeniu przez organy celne pozostając do tego czasu w posiadaniu tych organów?
- 2) Czy wykładni dyrektywy systemowej⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że należy uznać, iż nielegalnie przywiezione towary, zajęte w chwili przywozu, lub równocześnie bądź w późniejszym terminie zniszczone, zostały objęte „procedurą zawieszającą” z tym skutkiem, że zobowiązanie w zakresie podatku akcyzowego nie powstaje lub wygasa (art. 5 ust. 2 tiret pierwsze i art. 6 ust. 1 lit. c) dyrektywy systemowej, w związku z art. 84 ust. 1 lit. a) oraz art. 98 kodeksu celnego, i art. 876a przepisów wprowadzających)⁽³⁾? Czy na odpowiedź tą ma wpływ okoliczność wygaśnięcia lub braku wygaśnięcia, na podstawie art. 233 lit. d) kodeksu celnego, długu celnego powstałego wskutek takiego nielegalnego przywozu?
- 3) Czy wykładni szóstej dyrektywy⁽⁴⁾ należy dokonywać w ten sposób, że należy uznać iż nielegalnie przywiezione towary zajęte niezwłocznie przy przywozie, i równocześnie lub w późniejszym terminie zniszczone, zostały objęte „procedurą składu celnego” z tym skutkiem, że zobowiązanie w zakresie podatku VAT nie powstaje lub wygasa (zob. art. 7 ust. 3, art. 10 ust. 3 i art. 16 ust. 1 (B) lit. c) szóstej dyrektywy oraz art. 876a przepisów wprowadzających)? Czy na odpowiedź tą ma wpływ okoliczność wygaśnięcia lub braku wygaśnięcia, na podstawie art. 233 lit. d) kodeksu celnego, długu celnego powstałego wskutek takiego nielegalnego przywozu?
- 4) Czy wykładni kodeksu celnego, przepisów wykonawczych i szóstej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że organy celne państwa członkowskiego, w przypadku wykrycia nielegalnego przywozu towarów w ramach operacji TIR, są właściwe do obciążenia należnościami celnymi, podatkiem akcyzowym i podatkiem VAT tych operacji, gdy organy innego państwa członkowskiego, w którym miał miejsce nielegalny przywóz do Wspólnoty, nie wykryły nieprawidłowości, i w konsekwencji nie zastosowały należności celnych, podatku akcyzowego ani podatku VAT (zob.

art. 215 kodeksu celnego w związku z art. 217 tego kodeksu, art. 454 ust. 2 i 3 przepisów wykonawczych w brzmieniu obowiązujących w okresie wystąpienia okoliczności faktycznych, oraz art. 7 szóstej dyrektywy)?

- (¹) Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1).
- (²) Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. L 76 z 23.3.1992, str. 1).
- (³) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, str. 1).
- (⁴) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-241/08)

(2008/C 197/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Recchia i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych i wykonawczych koniecznych do właściwej transpozycji art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (¹), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa zarzuty na poparcie swej skargi dotyczące naruszenia odpowiednio art. 6 ust. 2 i 3 dyrektywy 92/43/EWG („dyrektywy siedliskowej”).

W pierwszym zarzucie skarżąca podkreśla, iż art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej zawiera wyraźny zakaz pogarszania stanu

chronionych siedlisk przyrodniczych. Wprowadzenie w przepisach krajowych pojęcia „poważnych skutków” w celu ograniczenia zakresu stosowania tego przepisu do określonych działań człowieka nie znajduje zatem uzasadnienia. Podobnie ustawodawca krajowy nie może uznać w sposób definitywny, iż określone działania, takie jak polowanie albo połów na terenach „Natura 2000”, nie stanowią „niepokojenia”, nawet jeżeli są one podejmowane przez pewien ograniczony czas bądź w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami krajowymi.

W drugim zarzucie Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że przepis art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej wymaga, aby wszelkie plany lub przedsięwzięcia, które nie są bezpośrednio związane z obszarem lub konieczne do jego zagospodarowania, podlegały odpowiedniej ocenie, z wyłączeniem przypadków jednoznacznych. Przepisy wydane przez stronę pozwaną stanowią problem z punktu widzenia prawa wspólnotowego, ponieważ przewidują regularne zwolnienia prac, budów i planów zagospodarowania przewidzianych w umowach objętych „Naturą 2000” z procedury oceny skutków dla środowiska.

Komisja podnosi w dalszej kolejności, że w prawie francuskim dla niektórych przedsięwzięć nie przewidziano ani pozwoleń, ani zgody ze strony organów administracji, w związku z czym nie stosuje się do nich procedury oceny. Tymczasem część z tych przedsięwzięć ma poważne skutki dla terenów „Natura 2000”, z uwagi na cele w zakresie ochrony gatunków.

Wreszcie — zdaniem Komisji — przepisy krajowe powinny nakładać na wnioskodawców wyraźny obowiązek przewidzenia rozwiązań alternatywnych w przypadku negatywnej oceny skutków przedsięwzięcia albo planu zagospodarowania danego terenu.

(¹) Dz.U. L 206, str. 7.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-252/08)

(2008/C 197/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: L. Flynn i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty